

Nagy Péter igehirdetése a MELTE vándorgyűlésén tartott ökumenikus istentiszteleten (Debrecen, református kollégium oratóriuma, 2012. július 9.)

48. zsoltár

¹Ének. Kórah fiainak zsoltára. ²Nagy az ÚR, méltó, hogy dicsérik Istenünk városában, szent hegyén. ³Szépen emelkedik a Sion hegye az egész ország örömére az északi oldalon; a nagy király városa, ⁴melynek palotáiban úgy ismerik Istent, mint erős várat. ⁵Mert a királyok szövöztek, együttesen fölönultak ellene, ⁶de amint meglátták, megdöbbsentek, megriadtak és megfutamodtak. ⁷Reszketés fogta el őket, mint a vajúdo asszonyt, ⁸mint mikor a keleti szél összezúzza a tengerjáró hajókat. ⁹Amiről hallottunk, azt láttuk is a Seregek URának városában, Istenünk városában: megtartja Isten örökre. (Szela.) ¹⁰Jóságodról elmélkedünk templomodban, ó Isten. ¹¹Nevedhez méltóan dicsérnek a föld kerekéségén, Istenünk, jobbod csupa igazság. ¹²Örül Sion hegye, vigadoznak Júda leányai, mert igazságot osztasz. ¹³Járjátok körül Siont, kerüljétek meg, számláljátok meg tornyait! ¹⁴Jól nézzétek meg bástyáit, járjátok be palotáit, hogy beszélhesetek róla a jövő nemzedéknek. ¹⁵Bizony, itt van Isten, a mi Istenünk örökkön örökké, ő vezet minket mindhalálíg.

Kedves Testvérek!

Szeretettel köszöntök mindenkit itt a Kollégium Oratóriumában. Szeretettel köszöntöm az egyesület vezetőit és minden tagját! Köszöntöm a lelkésztársakat és az összes vándort, aki részt vesz az idei gyűlésen. Már így a legelején hadd kívánjam Istenünk gazdag áldását a gyűlés minden eseményére akár itt Debrecenben, akár pedig majd reménység szerint Beregszászon! S emellett a két város mellett most egy pár pillanatra betekintheünk egy harmadik városba. Egy olyan városba, amelyről sokat tudunk már talán, de sokszor érezzük, hogy még nem eleget. S ha így van, akkor azt kell mondjam, hogy még nem vagyunk sokkal jobbak, mint egy gyakorlott turista, aki addig járja csak a kiválasztott várost, amíg annak leghíresebb részeit megnézi, a legfőbb látványosságokat megvizsgálja, a helyi specialitásokat megízleli, kipróbálja, vesz valamit magának, ami emlékezteti őt majd később arra a helyre. Egy turistának minden bizonnal ez elegendő, hiszen hosszú távú céljai között aligha szerepel, hogy visszatérjen a városba, az pedig főleg nem, hogy ott, azon a helyen gyökeret eressen és letelepedjen. Ahhoz minden bizonnal alaposabb ismeret szükséges. Mélyebbre kell ásni a felszínnél, nem csak megkapargatni azt, leporolni és egy emléknek elrakni. Sokkal inkább így van ez azzal a várossal, amiről most beszél számunkra a zsoltáros. A zsoltár felirata szerint ez a város az Isten városa. Ám maga a zsoltár mégsem azzal kezdődik, hogy milyen is ez a hely, vagy hogy hol van. Egy ennél sokkal fontosabb kijelentéssel indul: nagy az Úr! Innen indul ki az a szemlélődés, ahogy a zsoltáros látja, és aztán láttatja ezt a várost. Mondhatjuk talán így, hogy minden ok nélküli dicséret ez a zsoltáros szájából. Nem mondja, hogy ez az Úr a város polgármestere, híres lakója, legfőbb látványossága vagy épp az egész város alkotója. Csak kijelenti: nagy az Úr! Belekiált a megszokott életbe, megtöri az addigi

dolgok folyását. Nem foglalkozik külső körülményekkel, nem ítél és nem hagyja, hogy bárki ítélete befolyásolja, csak egész egyszerűen kiáll és kiált. Nagy az Úr! Ez a kiindulási alap: aki ilyen vallomást mer tenni, aki mer ezzel indítani egy mondjuk így, helytörténeti leírást, az nagy bátorságra vall. Mert nem biztos, hogy nagy sikere lesz, akár a szakmáján belül, akár más társadalmi csoportokban. Nem ez a szokványos, nem ez a tudományos, de ez az az út, amely mélyebbre visz, ha meg akarom ismerni azt a várost, az Isten városát! Innen látom meg, hogy a város hol is van: ez nem egy a sok szép város közül: ez szépen emelkedik! Nem szürkül bele a mindennapokba, nem válik unottá, nem lesz érdektelen senki számára. Sőt, azt mondja a zsoltáros, hogy az egész ország örömeire emelkedik a Sion hegye. Gondoljunk csak bele, mikor tudott utoljára akár csak a mi országunk, a mi népünk, együtt egy emberként, egyszerre örülni valaminek? Hiszen mindig voltak, vannak, akik keserű szájjal néznek bármilyen sikert, bármekkora felfedezést, minden bizonnyal tanúskodnak erről régi iratok is, hogy irigykedve nézi egyik gyülekezet a másik gyarapodását, mert a szomszéd fűje az mindig zöldebb! Isten az Ő városában egy olyan ajándékot készített a zsoltáros tanúsága szerint a benne hívők számára, amely egyöntetű örömet vált ki minden emberből.

De a zsoltáros láttatja azt is velünk, hogy kik azok, akik nem így látják az Isten városának megjelenését. Kik azok, akik szemében a város kiemelkedése félelmet, riadalmat szül. Vannak hatalmasságok, királyok, akiknek nem tetszik ez a város, és sokkal inkább az az Isten, akiről úgy beszél a zsoltáros, hogy a város palotáiban úgy ismerik Istent, mint erős várat. Ezzel szemben a 2. zsoltár tanúságtétele szerint a szemben állók így viselkednek: ***1Miért tombolnak a népek, milyen hiábavalóságot terveznek a nemzetek? 2Összegyűlnek a föld királyai, a fejedelmek együtt tanácskoznak az ÚR ellen és felkentje ellen: 3Dobjuk le magunkról bilincseiket, tépjük le köteleiket!*** Elszomorító kép s talán soha annyira nem éreztük ilyen testközelinek – persze voltak ennél, a mainál nehezebb idők, de egy embernek mindig az a legnehezebb idő, a legnagyobb válság, amit a saját bőrén megérez. Annál el sem tud képzelni nagyobb bajt! Ez az amikor mindenki ellenem fordul, mindenki tombol. A zsoltáros – mondhatjuk azt, hogy velünk együtt megrémülhetne, futhatna hanyatt-homlok menekülve. Többen voltak és vannak azok, akiknek nem tetszik az Isten városa – vagy legalább is hangosabbak és veszélyesen, életveszélyesen néznek ki a számunkra. De ő nem hallgatja el az igazságot. Bátran megvallja, hogy akik szembefordultak Isten akaratával, akik szövetkeztek, tomboltak ellene és felkentje ellen, azok mind kudarcot vallottak. A 2. zsoltár ezt úgy fogalmazza meg, hogy az Úr egészen egyszerűen kinevette őket. A zsoltáros ezt tudva, látva megtehetette volna, hogy ellenségeinek kigúnyolásába megy át. Megtehetette volna, hogy ezen információk birtokában, a vesztesek felett az Istennel szemben elbukottak felett ítéletet hirdet. Ezzel szemben ő bölcs marad. Mint hallotta volna Salamonnak a szavait, amit a példabeszédek könyve így őrzött meg: ***Életnek forrása az igaz ember szája, de a bűnösök szája erőszakot rejteget.*** Életnek forrása! Dönthetett volna másképpen! Lehetett volna belőle ünnepezt hős, aki magának tulajdonítja az Isten győzelmét! Ehelyett ő – azt hiszem szabad így fogalmazni, hogy kutatómunkába kezd: jóságodról elmélkedünk templomodban ó Isten. Visszavonul többedmagával csendesen és elmélkedik az Isten jóságáról. Mert az igazán nagy győzelmek azok ott csúcsosodnak ki. Jézus Krisztus nem véletlen biztatja az embereket arra: vonulj be a te belső szobádba. Legyen csend körülötted, legyen olyan idő, helyed, legyen

olyan templomod ahol semmi más nem foglalkoztat, csak az Isten jósága. S a történelem, s benne pedig az egyháztörténelem, a gyülekezetek sokszor kevésbé ismert, feltáratlan történelme erről tanúskodik: áldást rejteget mindenki számára az Isten jóságáról elmélkedni, azt kutatni.

Nem jelent ugyanakkor ez teljes magunkba fordulást! Nem kell sem önmagunkat, sem a dolgainkat, csodálatos kincseinket hét lakat alá tenni és elrejteni mindenki szeme elől. Nem erre biztat bennünket a zsoltáros szavain keresztül most Isten. Hanem élénk ad egy kutatási módszertant, ami így hangzik: ¹³**Járjátok körül Siont, kerüljétek meg, számláljátok meg tornyait!** ¹⁴**Jól nézzétek meg bástyáit, járjátok be palotáit.** Legyetek alaposak! Vegyétek bátran szemügyre minden egyes tégláját, építő követ! Ha az Isten engedi, hogy bepillantsunk az Ő munkájába, akkor az csodálatos lehetőség és nem tehetjük meg, hogy fél munkát végezzünk, nem tehetjük meg, hogy nem használjuk ki a csodálatos alkalmat. Hiszem azt, kedves Testvérek, hogy 1-1 helynek, családnak, gyülekezetnek a története építő köve lehet a Krisztus testének, az egyháznak. Éppen ezért ezt érdemes körüljárni, megkerülni, megszámlálni, megnézni és jól bejárni. Nem az Isten eljövendő városa ez ugyan – az sokkal dicsőségesebb és tökéletes lesz, de hiszem, hogy minden gyülekezet az Isten jóságának a hirdetője. S van még a kutatóknak egy különleges felelősségük: **beszélhessetek róla a jövő nemzedéknek!** Az Isten csodáiról nem csak egymás között beszélhetünk, hanem a jövő nemzedékek felé is. S tudjuk, hogy értük nagy a felelősségünk.

Kedves Testvérek, azt hiszem hogy a kutatók egyik rémálma hogy nem találják meg azt amit keresnek. A bizonyos értelemben vett „heuréka érzés” hiánya. A szentírás és most a zsoltáros tanúsága szerint ez nem fordulhat elő az Istent tiszta szívből keresőknél. Ahogyan egy kijelentéssel kezdi a zsoltárt, és ahogyan most ugyanúgy egy kijelentéssel befejezi, az számunkra nagy reménységet jelenthet: bizony itt van Isten! Itt van Isten ma is és most is! Erről tehetünk mi bizonyosságot azzal a csodálatos megtapasztalással, hogy Ő vezet minket mindhalálig! Isten vezesse a Magyarországi Egyházi Levéltárosok Egyesületének vándorait is! Ámen.